

Szerkesztőség és kiadóhivatal. IV. ker., Kecskeméti-utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).
Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint; negyedévre 2 forint. *Egyes szám ára* 16 krajczár.

ÚJ FOLYAM. X. KÖTET.

15. SZÁM.

BUDAPEST, 1890. OKTÓBER 12.

MESE A LOYALIS GRÓFRÓL.

— Egy kilopott levél a Herr Miniszterprezident naplójából. —

Hivatta egyszer a király Szapáryt
 És kérdi tőle: «Mondja liber gráf,
 Tőlem Arad most koszorúra számít,
 «Magam vigyem, vagy kit küldjek le hát?»
 Majd hogy hanyatt dőlt e királyi szóra
 A gútgezint Miniszterprezident,
 S göndör hajában kaparászva szóla,
 De úgy, hogy meg ne hallják ide lent:

«Felsőleges úr, kívánhatsz tőlem bármit,
 Mindenre kész szolgád, úgy higgyed el,
 Én megnyitom az állam iskoláit,
 S az ifjuság azért sem ünnepel.
 A «hagyomány»-nak rendelttem alája
 Ezt is, mind régtől fogva annyi mást,
 S nem tűröm a közös politikára
 Sehol a legkisebb vonatkozást.

«Nem is való az már jó társaságba,
 Ki lázadókkal együtt ünnepel,
 És nem valók azok magasztalásra,
 A kik bitófán csúful vesztek el.
 Ily ünneplést — bár vesztek tizenhárman —
 Hét egri hőstől senki sem kíván:
 Parancsolj hát, mert én kiállok bátran
 De nem tanácslom oh! uram király!»

S ünnep után egy udvari ebéden
 A jó király így szólt cselédjivel:
 «Nos liber gráf, én bizton azt reméltem,
 Hogy ez a nép majd téged kerget el.
 S nem hittem azt, hogy bárki rátíporhat,
 Büszkébbnek véltem mégis a magyart,
 S a legfőbb polezon ilyen grófi sarjat
 Nem hogy urának, szolgálként se tart!»

Virág Béla.

Nehéz a régít elhagyni.

Derék, szorgalmas, emberséges és tisztességes eszmadia volt az én ismerősöm, Csutak Gábor. — A felesége meg épen derék, jó házi-asszony. Aztán nagyon egymáshoz való volt ez a házaspár: Csutak Gábor uram, a férj, rettenetes szájú káromkodó volt, de a felesége még czifrában értette azt a mesterseget, — azután Csutak Gábor uram szerette a tütüt, de a felesége sem maradt ebben a tekintetben faltúl.

Az igazat megvallva: ők maguk sem szerették ezeket a tulajdonságokat és sokszor tanakodtak a felett, hogy hogyan kellene azokról leszokni?

Az asszony az ő jámborságában azt gondolta ki, hogy legjobb út lesz az, ha mentől többször eljár a templomba: a kegyes élet leszoktatja őt a veszekedés és káromkodás czudar szokásáról, de sőt talán arról is, hogy versenyt forgassa férjével a poharat.

Használt is a templom-járás. Legalább Julis asszony úgy tapasztalta magán. Most aztán azt akarta, hogy az urát is a jó útra térítse. Hanem az nem akart kötélni állni: istenért se lehetett rá venni, hogy ő templomba menjen. Mer' minek a'? «hiszen nem vagyok én pap».

— Nem is jár oda csupa pap, csak épen egy, — magyarázta a nemzeti asszony, — a többi mind jóravaló hívő. Tegnap is olyan okosan beszélt a káromkodás ellen.

— Hm! az nem volna épen rossz, ha segítene.

— Azt hiszem pedig, hogy segít. Nem veszed észre, hogy én már néhány nap óta nem káromkodom; hiába: a papnak igaza van: csak akarni kell és az ember mindent megtehet.

— Hm! — hát aztán hogy tudod magadat megtartóztatni?

— Nagyon egyszerűen. Mikor valami rossz kívánság jön a nyelvemre, hirtelen meggondolom magamat és valami jó kívánságot mondok helyette.

— Nem is olyan nehéz. No, majd megpróbáljuk. És a mint legközelebb összekaptak, az ilyenformán esett meg:

— Mit? még te beszélsz? Ejnye azt a — — nono! hogy az isten adjon neked ebben a minutában egy hatost!

— Neked meg egy forintot.

— Akkorrrr neked két forrintot, hah!

— Akkorrrrr neked egy ötössssttt!...uhh!

— Neked meg egy tizssssttt! hogyis egy tizssssttt!...egy ti-ze-e-sssttt!...

S puff! puff! a jó kívánságok egyszer csak oda lyukadnak ki, hajba mentek.

Gondolkoznak aztán ezen a dolgon.

— Hallod-e, feleség: nem ér ez a te új szisztémád semmit, mer' a végén így is, úgy is csak öltre megyünk, hát még méltánytalanok is vagyunk egymás iránt...mer' így úgyszólván semmiért verekedünk össze, csupa jó kívánságok miatt tépázzuk meg egymást...osztán az már csak még sem illik. Igen: ha előbb jól összeszidjuk, annak rendje és módja szerint lepecsételjük egymást: akkor szinte jól esik egy kis petek, mer' van miért. No, hát igazam van, avagy nines?

— Igazad van, — sóhajtott az asszony és visszatért a régihez.

*

— De legalább hát a kvaterkázásról leszokhatnánk, — indítványozta az asszony, de olyan bizonytalan hangon, mintha maga sem sokra becsülné ez indítványa valamire valóságát.

— Én nem bánom, — egyezett bele a férj, — csak azt az egyet kötöm ki, hogy ha néha vásárt csinálók, hát megihassam az áldomását: mer' áldomás nélkül hogy csináljon az ember vásárt?

— Hát hiszen jól van! Az nem fordul elő mindennap, azt még megengedhetjük magunknak.

— A legjózanabb életű emberek is megteszik.

— Megteszik.

Meg is állották a fogadásukat másnapig.

Akkor azonban megszólalt a férj:

— Asszony! kié is ez a ház, a kiben lakunk?

— Kié volna? hiszen csak tudod talán, hogy én hoztam magammal menyasszonyi hozományba, — hát az enyém.

— Úgy van! a tiéd. Hát ha a tiéd, megveszem tőled. Mennyiért adod?

— Mint neked: oda-adom hatszáz forintért.

— Itt a kezem! Megadom a hatszáz forintot. — Szaladj Miska: hozz két liter bort, hadd isszuk meg az áldomását.

— Tudod, anyjuk, mégis megbántam a vételt... visszaadnám neked a házat veszteséggel is... kell-e 550 forintért?

— Bolond volnék, ha meg nem venném.

És újfent «szaladj Miska két literért».

• S attól kezdve mindennap eladták és megvették a házat, hol a férj a feleségtől, hol a feleség a férjtől és mindannyiszor áldomást ittak a tetejébe. Végre még fel is ment köztük a ház ára, mert hiszen az

áldomásoknak az a természetük, hogy mentől nagyobb a vásárban a vétel-ár, annál nagyobb az áldomás is...

Hanem azért ők szentül hiszik mai napig is, hogy letettek a minden igaz ok nélkül való kvaterkázásról és csak akkor isznak, ha éppen «ok és alkalom adódik».

Krónikás.

A műtész.

— Hm! csinos szobor... nagyon szép szobor... kár, hogy még él a mestere... ha meghalt volna, nagyszerű tanulmányt írnék róla.

Pontosan.

Az öreg Mujkos Demeter haza érkezvén a fővárosból, levelet ír a szomszéd faluba egy ismerősének, meghíván őt harmadnapra szüretre.

A levelet így végzi:

«Aztán, édes komám, ha netalántán nem érne rá átrándulni, hát értesítsen felőle».

Majd, mintha megsajnálta volna ezt a sort, még egy postscriptumot vet oda:

«Arról is értesítsen, édes komám, hogyha eljöh-e?»

Hm! ez sem egészen világos, hát még egy postscriptum következik:

«Tudósítson édes komám mindkét esetben».

Kvitt!

A bíróságtól jön ki elszontyolodva két atyafi.
— No, elvesztette kend a menyébeli jussát: megesküdött, hogy nincs kendnél az én rostám.
— De kend is elvesztette ám a rostáját.

Csendélet.

Az öreg Nelli kisasszony utoljára is megmutatta a világnak, hogy neki is vannak nagyszámú udvarlói.

Új Iliász.

(Folytatás.)

III. ének.

Sok kintlódás után megint
Csak megmozdult a flotta.
Hanem közakarát szerint
Telephos kormányozta,
(Agamemnon, a vén tuzok
Mebukott és nyugdíj huzott.)
A mint Trójához értenek,
S alig hogy szerte néztek,
Látják: a háborus petek
Már vigan sisterékelt.
Ej, hogy tüzelt a görögség!
Hullt a nyíl, golyó, lövés, srét.
S az ellenség — hiba
A hős száj — retirála.
S hirdették a győzelmek
A reggeli lapokban,
Hogy ő náluk — ritka eset —
Mindössze egy halott van;
Az elleség közül pedig
Holtan vagy ezer feketik.

De volt a görögök között
Egy béke párt; nos ennek
Nem tetszett semmi, köpködött
Ez minden győzelemnek,
Ha elesett vagy egy főr-poszt,
No hiszen folyt arról szó, oszt
A végin ily beszéd még:
«Számár a hadvezérség»
Ha egy ágyu véletlenül
Csütörtököt csetentett,
Hangzott mindjárt minden felül:
«A törzskar marha». Ennek
Féi-fele sem tréfa pedig,
Mert könnyen kedvök szeghetik
A buzgó tisztli karnak:
S majd több gázsit akarnak.
Sőt több: a béke-pártiak
Között ilyen szó is riadt:
«Hadd vesszen ott Heléna,
Van itt száz is, ha léha
Menyecske kell csak, — mit nekünk,
Hogy ő Páriszal messze tünt?!
De a görög vezér csak a
Nagy bajuszát sodorja,
S gúnymosolylyal lappintgata
Le a szájas csoportra.
S az ostromolt várba legott
Egy parlamentért lóditott:
«Adjátok ki Helénát,
Különben furcsa szecznát
Érték meg, arra esküszöm,
Még sültök mind nyársan tűzön».

De volt ám ész Trójában is,
És ottan így felelnek:
«Sz így szólhat bármely mamlasz is!
Majd figét kigyelmednek».
«No jó — mond a görög vezér, —
Folyjék patakként hát a vér».
Ám a görögtáborban — jaj! —
Czivakodás ütött ki,
Repedt a fül, hullott a haj,
Szólt a bot és a többi.
Folyt pedig a dúló petek
Nehány csinos leány felett.
Tudnillik portyázás alatt
Fogtak néhány leányzót,
S osztznak most a hadiak...
(No hisz' csak ez hiányzott.)
Agamemnon vevé Chrysest,
Hogy sátrát tisztogassa (?)
És Thétis fia szólt: «Im ezt,
Én veszem!» S már ragadja
Briseis kisasszonyt sebtiben,
S ment az osztzkodás igyen,
Chryses ellent nem is szegült,
Helyét találta jónak,
Hanem apja kiérdemült
Papja volt Apollónak,
Hát — máskép ez nem is lehet —
Nem tűrte a flott életet;
Nos, Apollót felkérte hát:
Kerítne vissza a leányt.
Apolló közbelép legott,
De mert nem ment a' könnyen,
Méltósága megsértve volt,
S megharagudott szörnyen;
S im haragjától a görög
Tábor pestisben nyöszörög.
Akhill nem állja ezt: «A lányt
Add vissza, hogy ha mondom»:
S kedvetlenül ámbár, de hát
Kiadja Agamemnon.
De Akhille még itt meg nem áll,
Ha' dühbe jöve kiabál:
«Lányozni megtanítottak én,
Vén keeske! büntetésül
Briseist már is elesipém
Előled! menj előmből!»
Majd baj támad másutt megint,
Mert jó Thétis mamája
S Jupiter is közbé recsint
Ennek kéro szavára,
És a hellén tábor felett
Zúgnak a sujtoló egék.

Már nem bánom, akámi lesz,
Én nem nyulok már semmihez».

Agamemnon is kéréli,
Saját leányát kínálja,
De a kedvét csak nem leli,
Akhill a szikrát hányja.
«Egy kis földceskét is adok,
Lányommal, csak kibékülj,
És no, maradjon nálad ott
Briseis is emlékül».
De Akhillesz tovább dühös
(Úgy illik annak, a ki hős.)
Csak hogy a jó Patroklust meg-
Skalpirozták kutyaúl,
Lágyul Akhillenek szíve meg
S mászik ki sátorából.
Barátját megsiratja, és
Úgy rájön a kétségbesés,
Hogy esküt tesz rá: holnap
Száz trójait nyakon csap.
De a dolognak volt bizony
Egy kis bibéje is még:
Patrokluszról — óh mily iszony —
A pánczelt is levették,
Midőn megnyuzták, — persze ez
Logikus is, nem is nehez,
De az volt a baj ebben,
A mit majd elfeledtem,
Hogy a pánczelt Akhillesé
Volt s Patroklusz vitézünk
Csak kölcsön kapta azt: — (ez ép
Nem nagy újság minékünk:
Nálunk is két-két urfinak
Van egy-egy közös frakkja csak.)
Szegény Patroklusz azt hívé:
Oroszlán-börbe bujva
Ijeszti Tróját semmivé
S magát nagy hőssé fujja,
De a trójaiak szegényt,
Mihelyt látták, felismerék,
S megölvén, mit csináltak?
Fülébe még i-á-ztak.

Akhill tehát elébb megyen
Vulkánhoz, a kováchoz.
S meghagyja, hogy rögtön vegyen
Mértéket pánczéljához.
S a mint pánczélja készen áll,
S egy trójait elő talál,
Annak ilyen kérdést ad:
«Hektortokat hogy adnád?»

Akhill dühöng, Akhille morog,
Káromkodik keményen:
«Borzasztó egy bolond dolog,
Megörülök megérem».

S volt oly komisz a trójai,
Hogy nem birt ellentállani
A pénznek és eladta
Hektort annak miatta.

Szegény Hektor, no jaj neked
 Patroklusznak miatta
 Bördád török, fejed reped
 Akhill tested huzatja,
 Huznak veszett tüzes lovak ...
 Mit ér, hogy végre meglóhadt
 Dühé, s ő békiben jár?
 Neked későn van az már.

Homér.

(Folytatása következik.)

Az esernyő.

Soha ilyen ostobaságot! Egész héten át czipeltem magammal az esernyőt és nem esett; máma, hogy bottal megyek el otthonról, alighogy a második utczába fordulok, annyira elkezdett zuhogni, mintha dézsából öntötték volna. És eddig, a míg esernyőt vittem, sütött a nap és tiszta, derült idő volt, most pedig, hogy bottal mentem el sétálni, úgy be volt borulva, mintha egy hétig folyton akarna esni.

Hja, ilyen a pech-es ember sorsa.

Hogy egészen át ne ázzam, kénytelen voltam a legközelebbi kapu alá állani és onnan gyönyörködtem a jobbra, balra szaladgálókban és lellem sárگا irigységgel telt el valahányszor egy fogatot láttam arra elrobogni és benne biztonságban eső, sár és hideg ellen büszkén terpeszkedett egy vagyonosabb polgár.

A mint egy alkalommal kikukucsáltam a kapu alól, lesve, hogy mikor fog már kitisztulni, a szomszéd ház emeletén egy szép hölgyet pillantottam meg, a mint az ablakból nézte az idő szeszélyeskedését. Ő is észrevett engem és annyira megnézett, hogy szinte szégyelni kezdtem magamat. Eleinte irigyeltem ötöt, de később lelkem némi vonzódást kezdett iránta tanúsítani és szerettem volna ott mellette, közelében lenni.

Egyszerre eltűnt az ablakból. Két percz múlva ismét látható lett és nemsokára rá egy cselédeány jött ki a ház kapujából. Egyenesen felém jött és esernyőt hozott magával.

— A Fekete kisasszony küldi ezt önnek, — szólított meg a leány egyik kezével az ablakra mutatva, a honnan ő, az angyal nézett le én reám, a másikkal kezembe nyomva az esernyőt.

Én megköszöntem.

— De hogy híjják az urat és hol lakik? — kérde ő.

Én meg sem ütközve ezen a kérdésen, megmondtam lakásom, nevem és hölgyemnek köszönve, haza siettem az új selyemesernyő védnöksége alatt, a milyen még sohasem volt a kezemben.

Örültem már előre annak, hogy holnap személyesen vihetem vissza az esernyőt és legalább megismerkedhetem «ő» vele.

Másnap korán reggel erős csengetés keltett fel. Az a leány jött, a ki tegnap az esernyőt lehozta és egy levelet adott át.

Én azon biztos tudatban, hogy az esernyőért

jött és egyrészt boszankodva, hogy nem vihetem a el azt személyesen, felbontotam a levelet és mit látnak szemeim:

S Z Á M L A

Mészáros János úrnak.

Egy selyem esernyő . . . 8 frt.

Aláírva: *Fekete Károly*, esernyős.

Styx Jankó.

Tolakodás ellen.

Egy gavallér mindenképen szót akar kezdeni egy fiatal, magában ülő hölgyvel, de ez csak néz rá és nem felel. A fiatal úr folytatja az ostromot, de megszólal végre a hölgy is:

— Uram! sajnálom, hogy nem értem önt, mert siket vagyok.

Bezzeg sietett erre odébb állni a gavallér, míg a hölgy jót nevetett magában, hogy ilyen ügyesen letudta nyakáról az alkalmatlant.

Zöldségek a tankönyvekből.

Szabolcs megye székhelye: Nyiregyháza, város, a vasút mellett nagy *sós tava van fürdővel.*

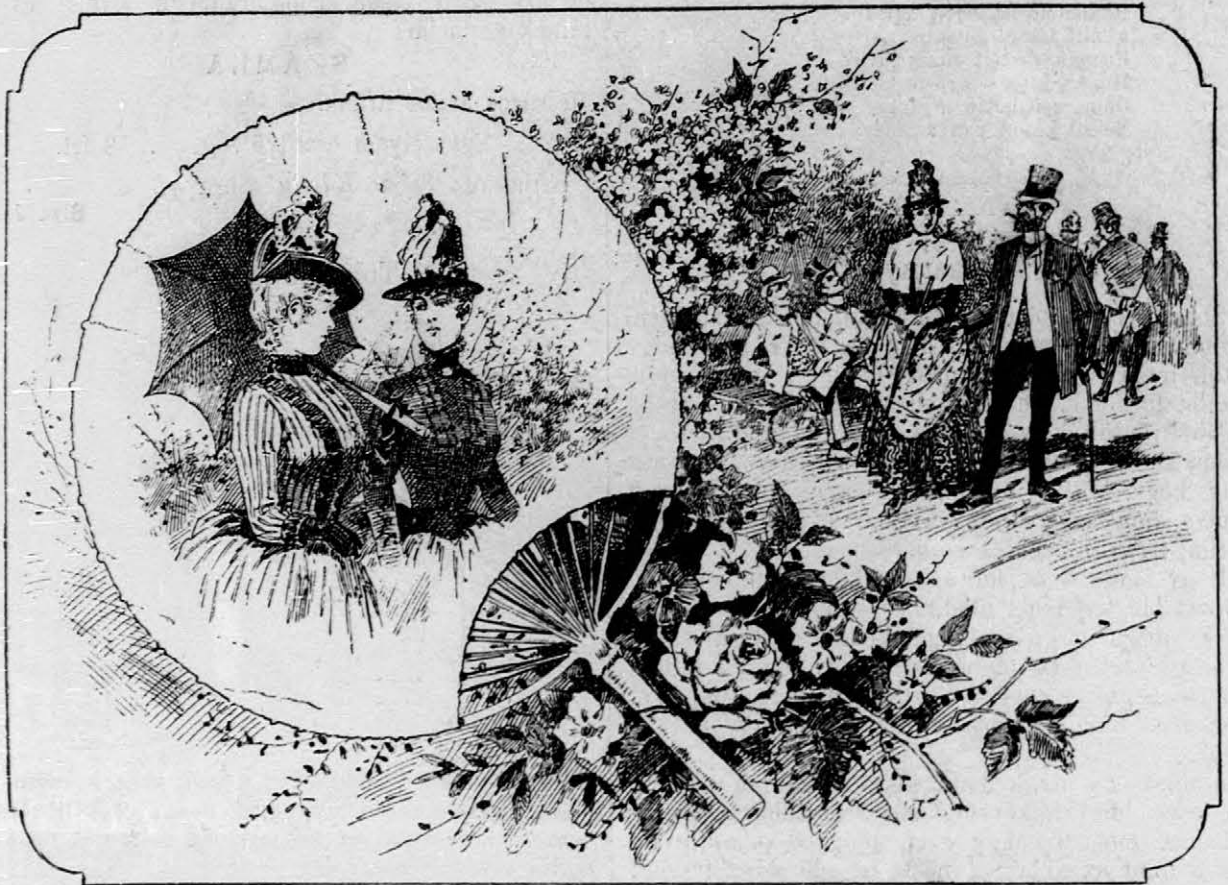
A Duna mellett van Pancsova, *csukor- és selyemfonógyárral.*

Békés-Csaba népes város baromtenyésztéssel.

Ketten voltak.

- Vacsorált már Bélles úr?
- = Igen.
- Mit?
- = Egy malacgot.
- Csak nem egy egészet.
- = De egy egészet.
- Aztán hányan voltak hozzá?
- = Ketten.
- Kicsoda?
- = Én meg a malacz.

MIS-MÁS.

— Képzeld: tegnap egy levelet kapok s csak az van aláírva, hogy «Gyulád». De hát honnan tudjam én azt, hogy melyik Gyulám?

— Látja Csupay úr, én nem szeretem, ha engemet kísérgetnek. Én minden reggel magam sétálgatok a parkban. — Nem fél egymagában? — Oh, hiszen kettesben sokkal veszedelmesebb.

SZÜRET!

Hol tőke maradt, szüretel a világ,
Ott hangzik az ének, csendül a dal,
És ontja a levét Budán a borág,
Még csurran itt-ott mézédés ital.
Kóstolja a gazda s a szíve betell:
Zamata minő? kellő-e az íz?
Oh boldog e város és szüretel!
— Szürettelen itt csupán csak a víz!

Szüretel a ki tud, a hol csak akad,
S találni ma még leszűrni valót,
S első a mi most sarkadba ragad,
Fizetni muszáj a tenger adót,
És szárazon azt ki sem viszi el,
Mert hogy ha egy szem szőlő se terem,
Wekerle azért boldog — szüretel!
— S üres marad így a buzaverem!

Ma már szüretelhet az, a kinek
Szőlőhegye és saját bora sincs,
És készül a sok jó bor — vegyileg,
S tőke helyet tudomány ma a kincs,
Vegyí műhely a pincze ma már csakugyan,
S a gazda emitt szüretel eleget,
A bornak — igaz — egy kis ize van!
— Ma a pincze a hely és vig a — szüret!

Bertheőti V. B.

Szinház után.

Mama. Pillantsatok csak hátra: nem jön-e valaki utánunk?

Leányok. Nem jön senki.

Mama. No akkor hát — ülünk kocsira.

Kirándulás vidékre.

— Aj, beh szép a természet...

— Piff, paff.

— Ni, egy falusi Nimród...

— Jesszusom! meg vagyunk löve!

— Huj! ez minket kerget, talán tilosban járunk.

Engedelem-kérés és megnyugtató.

A kisasszony művészete. Utolsó mentő eszköz.

— Miért köt a kisasszony szájkosarat a kutyájára?
 = Mert zongorázni akarok, hát hogy ne vonítson.

Disznó-filozófia.

A disznó vége a kolbász kezdete.

Jobb lett volna nem szólni.

Úrnő. Vigyázzon, Juli; mind kitépi a hajamat.
 Szobalány. Én? tetszik tudni mit, naccsága? Szá-
 moljuk meg a haja-szűlét, nehogy majd rajtam keresse,
 a mi már régen elveszett.

Szerkesztő. (Egy poétához.) No, jó! Ha megígéri,
 hogy soha többet életében én nekem verset be nem
 küld, akkor ezt a most hozott versét kiadom.

Jogi kérdés.

Tanár. Mi a bűn?

Diák. A bűn — — ha valaki valamit csinál.

Tanár. No, akkor ön nem bűnös.

Ismertető jelek.

Ha látsz valakit, a ki francziásan néz ki és
 németül beszél, biztosan ráfoghatod, hogy magyar
 mágnás.

Kávéházból.

— Van itt valami ennyivaló? — kérdi az egyik
 vendég a másiktól.

— Van, de azt meg nem eszed, — felel a másik
 s rámutat a fent lepingált alakra: — ott van egy
 «beuf a la mode».

A kaszárnyából.

Káplár. Micsoda maga, önkéntes?

Önkéntes. Kémiát tanulok.

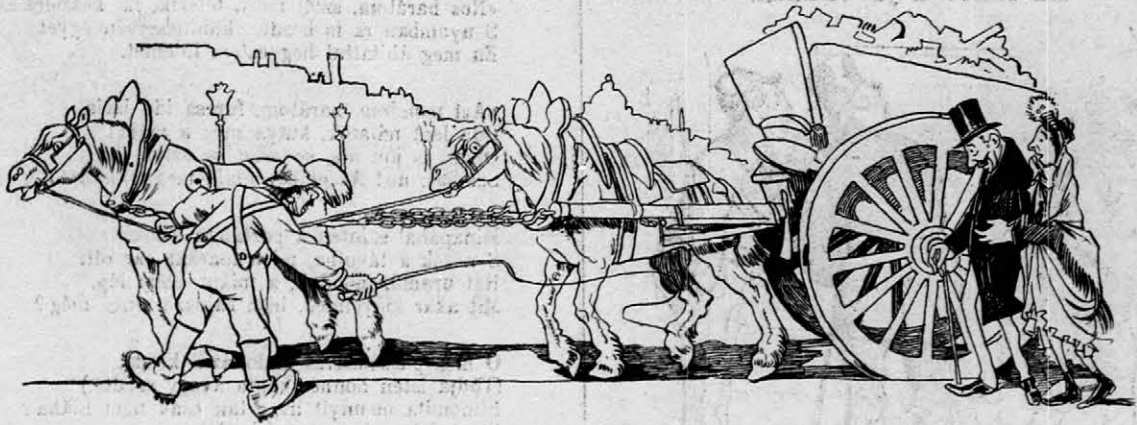
Káplár. Ahán! hát ruhapuczóvaló!

Rövidlátó.

— Uram, — panaszodik egy fiatal ember orvos
 ismerősehez, — egy idő óta olyan rövidlátó vagyok,
 hogy tessék meghinni, innét nem látom azt a hölgyet,
 a ki ott a tulsó oldalon sétál.

AZ ÁLLAT-VÉDELEM

és az azért járó hála.

Az lehet a jó vadász.

Májer. Te, Tajtelesz, én azt hiszem, hogy ez a Kohn se sok nyólat pusztíthat ám el.

Tajtelesz. Ő? Ha ő ad nekem egy forintot, én egész nap leszek neki nyól.

Az Olympuson.

Multkor a fejemben furcsa eszme támadt,
Hogy megnézzem egyszer az olympi tájat.
S íme, a sok lelket, a ki oda vágyik
S lent a száját tátja, megnéztem egy szálíg.

Azaz, hogy akartam. Szemem belefáradt.
Annyian voltak ők, akár a tatárhad.
Kisfejük, nagyfejük, gazdag ember, nyomdász,
Diák ifjonez, varga, asszony is volt pár száz.

...A mint ekkép állok, kimeresztett szemmel,
Az ösvénynek öre baktat velem szemben.
Klasszikus alakja, rongyos a kabátja,
Karimás kalapja az arczába vágva.

Nekem jön, köszönök: «Jó napot kívánok».
«Adjon isten», mondá, és haptachtba állott.
«Parancsol valamit?» — kezdi a beszédet —
«Hadd lám a passzusod!» s ugyancsak megnézett.

«Távol tőlem — mondok — ilyesféle eszme,
Csak ezt a szép tájat megnézni engedje».
Több se kellett neki, örült szegény lélek,
S vidámság lepte el az unalmas képet.

Leültünk egy gyepra — s félre a pipával!
Mert hát megkínáltam havanna kubával.
(Akkor vettem még azt, mikor Tisza Kálmán
Merkur esze nem járt a szivarok árán.)

Szegzárdit is hoztam, helyet vájtam néki.
«Felesleges munka» — ör uram úgy véli.
Csakugyan, csakugyan, szomjuztál barátom,
Megittad iziben — de biz' nem is bánom.

Megoldódott nyelve, szeme tűzben égett,
«Nos barátom, szólj most, tetszik, ha beszéllek?»
S nyomban rá is kezdte, köhincselvén egyet.
Én meg áhitattal hegyeztem fületem.

«Azt mondom, barátom, furesa idő járja,
Oda lent nálatok, kutya meg a mája!
Olyan is jön ide, se esze, se szíve,
Szamár, no! Az ember majd megpukkad tőle.»

Minapába' szintén a portában állok,
S nézek a távolba, mi a macska jár ott.
Hát uramfi, mondok, a mikor элем lép,
Mit akar kigyelmed, hisz bajusza sincs még?

Ő meg passzusával hadonázni kezdte,
(Tudja isten honnét kapta avagy szedte.)
Elmondta mennyit irt, s tán csak nem hiába?
Előre, hátra is járt a feje, lába.

Nézem a papiroost, rendbe volt ott minden,
Hogy nagy ember volt ő, már el kellett hinnem.
...Harmadnap azonban szontyorodott képpel
Jött ám a poéta és kiosont szépen.

Hallottam azután, Toldy uram mondta,
Azt a frátert ott lent valaki úgy toltá.
Emberek, halandók, hol van az megírva,
Halhatatlanságért hogy küzdjön a birka.

Ezt a két sort már én mormogtam magamban,
S jó'szakát kívánván, lefelé ballagtam.
Hej, a czipöm talpa hattýudalát zengte:
Rögös pálya visz föl az olympi hegyre.

Maurer Mihály.

Az apai tekintély kedvéért.

- Vedd ki a szádból az ujjadat, Pali.
- Hiszen nincsen a számban az ujjam.
- Hát akkor tedd a szádba az ujjadat, aztán úgy vedd ki.

Lélek-vándorlás.

Tökkel ütött ember volt a fiatal báró úr, s az volt a speciális sajátsága, hogy erősen hitt a lélek-vándorlásban.

— Már akármit beszélnek, — beszél egyszer egy fiatal szép menyecskének, — én hiszek a lélek-vándorlásban, sőt lelkem legmélyében egy sejtelem él, hogy én már nagysáddal is találkoztam valamikor más formában, azért vonzódok oly ellenállhatatlanul kegyedhez.

— Oh igen, báró úr, önnek teljesen igaza van, s ön egy fájdalmas emléket idéz fel lelkemben: én egy útszéli bogáncs-kóró voltam — s ön oda jött és engemet megevett.

Korhely panasza.

— Mégis csak fura dolog, hogy mihelyt egy kicsit iszom, mindjárt álmos vagyok, s mihelyt egy jót alszom, mindjárt ihatnám.

Az más.

Úr. Át lehet itt menni csónakon a vizen?

Révész. Át.

Úr. Nem veszedelmes itt csónakon menni?

Révész. Nem.

Úr. De épen most hallom a faluban, hogy csak a mult héten fult be négy ember: felfordult velök a csónak.

Révész. Hja! csakhogy azok nem mentek át, hanem útközben fordultak fel.

Falusi iskolából.

Tanító. No fiacskáim, ki teremtette a világot? No? az is-

Iskolások. István bácsi.

Tanító. Nem jól van, az iste-

Iskolások. -n.

Tanító. Nagyon jó! Hát most lássuk, hogy mire való az országnak a katonaság? A katonaság az országnak arra való, hogy — no? hogy az el-

Egy iskolás. -eséget elvigyük miatta adóba.

Tanító. Dehogy! Hogy az ellenséget vissza-

Mind. Visszahozzák.

Tanító. Mégse jól van. Hogy az ellenséget visszakergessék az ország határára-

Mind. -l.

Tanító. Helyes! Most már lássuk, hogy kik kormányozzák a mi országunkat. Legelőbb is beszéljünk arról, a hol sokan, sokan szoktak összegyülekezni. Hogy hívják azt? No? orszá-

Mind. -gos vásár.

Tanító. Aj persze! Ország-gyü-

Mind. -lés!

Tanító. Nagyon jó! Azután van az ország-gyűlésen néhány főbb; azok a király oldala mellett parádés ruhában szoktak megjelenni, hát azokat hogy hívják. No? — mini-

Mind. -stránsok.

Tanító. Nem jól van! Miniszterekne-

Mind. -k.

Tanító. Így már jól van. Csapó János. A te apád első telkes gazda. Ő a falu bírása is. Te talán tudni fogod, hogy mi nélkül nem élhet meg az ország.

Csapó. Hát bíró nélkül.

Tanító. No hiszen a nélkül sem. De mi az, a mit a te apád beszéd?

Csapó. Pálinka.

Tanító. No azt is! De a mit a néptől beszéd! A-a-a- ej, no, hát adó.

Csapó. Adó!

Tanító. Nagyon jól van. Hova teszi ő az adót? Beszolgáltatja a fel-

Mind. -csernek.

Tanító. Nem: a felsőbbeknek. Mire való pedig a felsőbbség? Arra való, hogy a nép az adókat rendszeresen fizesse, szívesen menjen katonának, osztán akkor mindjárt jól megy minden, még a köszörüs-

mesterség is. S ha mi, mint jó polgárok megfizetjük adónkat és leszolgáljuk katonai kötelességeinket, mit kapunk ezért a felsőbbségtől? No? fü-fü-füg-

Mind. Fügét.

Tanító. Nem: független, szabad polgári állást és azt, hogy mindazon szolgálataink fejében kormányoznak bennünket. Jól van! Majd legközelebb folytatjuk.

Naiv kérelem.

Bíró. No, Csopák Mihály, letelt az ideje, kitöltötte a kiszabott áristomot, most haza mehet.

Csopák. Tekintetes bíró úr, volna egy aláztos kérésen: lenne szíves még erre az egy éjszakára itt tartani a börtönben, mert messze van az én falum, osztán itt a városban pénzbe kerülne a meghalás... reggel osztán becsülettel elmennék.

Jó biztatás.

Egy foglalkozás nélküli iparos segéd kéri egy ismerőse pártfogását.

— Ha nincs is most semmi foglalkozása, — felel az ismerős, — azért ne essék kétségbe, ilyen nagy városban, mint Budapest, ezer út és mód van arra, hogy az ember kenyerét megkeresse. Adja magát például elveszett tárgyak megtalálására. Épen most olvastam az újságokban, hogy tegnap is elveszetett valaki egy gyémánt-gyűrűt. Találja ön meg, barátom, s biztos tíz forint úti a markát.

RÉBUSZ.

«Biczikli».

Az «Üstökös» eredeti okmánytára.

Mi van hát a vékában?

A szegzárdi selyemtenyészési felügyelőséghez gubót küldtek beváltás végett. A kísérő levél következő volt:

Az föladó Kocsonya Gábor csizmadia van a vékába alul 13 kiló ami van fölül az Kis György 1 k. 24 deka. Tisztelettel Kocsonya Gábor Zamánda.

SÜKETEKNEK.

Valaki, a ki 20 évi siketség-és fülzugásból egy egyszerű szerrrel meggyógyított, késznek nyilatkozik ennek német leírását mindazoknak, kik azt kéri, ingyen megküldeni. Czim:

J. H. NICHOLSON,
Bécs, IX., Kolnigasse Nr. 4.

Ujadsnág: Menesikof Pellingallérral.

Tisztelettel van szerencsém a n. é. közönséget értesíteni, hogy az **őszi és téli idényre** a legujabb divatu és finoman kiállított

KÉSZ FÉRFI RUHÁKBAN dus választéku raktárat birunk, melyeknek igazán jutányos ára, megtekintésre érdemesit.

Mérték szerinti megrendelők részére a legfinomabb bel- és külföldi szövetekből nagy raktárt tartunk.

Rendelmények saját műhelyünkben pontosan és a legujabb divat szerint készíttetnek.

Midőn még a n. é. közönség b. figyelmét egyik közkedveltségű ujdonságunkra, nagy választékban

Menesikofra Pellingallérral felhívjuk.

Maradunk kiváló tisztelettel

PAUKER VILMOS ÉS GUSZTÁV,
férfiszabók.

BUDAPESTEN,

Magyar-utca 1. szám 1. emelet
a Hatvani-utca sarkán.

Nagy vendéglő vidéken bérbe adandó. Minden tudakozódásra azonnal válaszolok. Czim a kiadóhivatalban 2468. sz. a.

Hirdetések

Az „Üstökös“ részére felvételnek kiadóhivatalunkban

Budapestben,

Kecskeméti-utca 6-dik szám.

Hová menjünk?

A Kalvin-térre, Bereczky kávéházába!

Ott kelemesen töltjük az estéket. Uj amerikai tekeasztalok, a legjobb kávéházi italok, hideg Beuffé, kitünő jó magyar és francia borok. Most érkezett meg a híres női zenekar s

ERNST ILONA kisasszony

vezetése alatt minden nap nagy hangverseny tartatik
A n. é. közönség pártfogását kéri kiváló tisztelettel

Bereczky Lajos, kávé.

Olvasvány és fényképek!
Próbaküldemény 3, 4, 5 márka legf. — Képes katalogus és 4 próba k. egy márka (60 kr.) levéljegy ellen küld: Georg Müller Buch- und Kunsthandlung Friedenaue, Berlin.

Az

„ÜSTÖKÖS“ előfizetési ára:

negyedévre --- 2 frt

félévre --- 4 „

egész évre --- 8 „

Az «Üstökös» ez évi összes számai megrendelhetők a kiadóhivatalban,

BUDAPESTEN,

Kecskemétiutca 6-ik szám.
Árak a rendesek.

UJ UJ!
Vendégágy

12 frt.

vasállványon, afrik töltéssel
Legujabb Fauteuil ágy, vasállványon 20 frt és 26 frt. Szentküldés utánvétel mindenhová.

STEINER LIPÓT,

kárpitosmester,
Budapest, Stáció-utca 1.
Kálvin-tér sarkán.

A NEW-YORK

életbiztosító-társaság.

Alapított 1845-ben
s tisztán kölcsönösségen alapul.

1889. január 1-én az aktívák 44 millió frankra rugtak. — Felosztható nyeresémtöbblet 36.703.761 frank.
A tőkeletétek jövedelme 22 millió frank, a mi az aktívák 5%-át meghaladja és a tartalék 5 1/4%-át teszi.

Fennállása óta, 1889. január 1-ig

a társaság kifizetett:

Esedékes biztosításokért **300.693.499** frk
Nyeresémekért és visszaváltásokért **306.814.310** frk

Az 1889. évi jelentésből:

Vagy 514 millió frank (60 millióval több mint 1888-ban).

Bevételek összege 151 millió frank (20 millióval több mint 1888-ban).

Az aktívák többlete a passívák fölött 38 millió frank (2 millióval több mint 1888-ban).

Uj biztosítások 1889-ben 783 millió frank (135 millióval több mint 1888-ban).

Fennálló biztosított tőke 2568 millió frank (392 millióval több mint 1888-ban).

A társaság Európa fővárosaiban, épugy mint Ázsiában, Afrikában, Amerikában fiókokat állított fel. Miután tisztán kölcsönösségen alapul és miután nincsenek részvényesei, a tőke és nyereségek a biztosítottak kizárólagos tulajdona marad.

Referenciák Magyarországon:

A magyar általános hitelbank

A pesti magyar kereskedelmi bank.

Közelebbi felvilágosításokat ad

A „New-York“ életbiztosító-társaság
igazgatósága.

Budapest, Deák-tér.